

Tanúság

A Nagymarosi Egyházközség Hírlevele

XV. évf. 2009. Karácsonyán

KARÁCSONYI VALLOMÁS

Amikor kisgyerek voltam - már nem emlékszem hány éves lehettem - édesanyám református barátnője jött el hozzánk látogatóba és az ünnepekről beszélgetett édesanyámmal, én meg csak úgy hallgattam a felnőtt beszélgetését. Azt mondta, hogy ő a Húsvétot kedveli a legjobban, azt tartja a legszebb, legmeghatóbb és egyben legfontosabb ünnepnek. Nem bírtam csöndbe maradni, mert fellángoltak bennem a Karácsonyhoz kötődő erős érzelmeim: „Lehet, hogy a Húsvét a legfontosabb ünnepünk, de számomra a Karácsony a legkedvesebb!” Aztán hozzátettem mentegetőzve: „Nem az ajándékok miatt, hanem azért, mert olyan gyönyörű és olyan hangulatos” de közben én magam is kételkedtem benne, hogy vajon igazat mondok-e? Édesanyám barátnője nem tiltakozott, nem nevetett ki, hanem komolyan vett és azt mondta: „Én is szeretem a Karácsonyt, számomra is nagyon kedves ünnep”.

Mostanra felnőtt fejjel meg vagyok győződve róla, hogy gyerekkoromban elsősorban a meglepetés dömping miatt bolondultam annyira a Karácsonyért... A többi ünnep körül nincs ekkora felhajtás és nem is veszi őket körbe annyi családi rítus, meg szokás (karácsonyfa, betlehem, pásztorjáték, kántálás a fa körül, családi vacsora halászlével és mákosgubával stb...). Gondolom azért ezek is hozzájárultak lelkesedésemhez. Túlságosan éretlen

voltam ahhoz, hogy akár a Húsvét, akár a Karácsony vagy akármilyen misztérium igazi lényegét felfogjam.

Azóta persze sok idő eltelt. A régi lelkesedésem megkopott. Volt idő amikor nagyon haragudtam arra a sok mindenre, ami elnyomja a megtestesülés ünnepének lényegét, eltereli a figyelmet Jézus születéséről. Csupán kevesen értjük meg, hogy a Karácsony nem csak úgy egyszerűen a szeretet ünnepe, hanem a Mennyei Atya túláradó szeretetének az ünnepe. Az Isteni Ige kiüresíti önmagát és az Atya szándéka szerint kézzelfogható ajándékká válik, hús vér emberré. Mindezt pedig azért teszi, hogy közel kerüljön hozzánk, hozzám. Saját életében akar részesíteni minket, nem azt várja, hogy mi keressük Őt, hanem Ő siet elébünk. Meg akar menteni minket a „istentelenség” szegénységétől, a hiábavaló, értelmetlen tengődéstől. A Szeretet Isten szerethetővé válik, hiszen egy kisdedit nem lehet nem-szeretni. Így az Isten élete kiárad közénk, és szeretettel válaszolva az Atya ajándékozó magatartására, bevon minket az Ő saját életébe.

Amikor pedig megértjük, mekkora nagy ajándék is Jézus számunkra, válaszolni akarunk. A Mennyei Atya szeretetére csak szeretettel lehet méltó választ adni. Jézus annyira közel jött, hogy eggyé vált, azonosult minden emberrel. Ha bárki felé az ajándékozó szeretet gesztusával fordulok, Jézust szolgálom, viszonzom azt, amit az Istentől kaptunk. Ünneppel fejezzük ki örömünket, ajándékozunk, boldogok vagyunk, mert felfogtunk

Kegyelemteljes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet Kívánunk!

és megtapasztaltunk valamit a Szentháromság titkából, és ezt a titkot élni akarjuk.

A megtestesülésben rejlő végtelenül nagy Isteni szeretetre egy túlcserdülő, néha már szinte mázos-giccsesnek tűnő örömmel válaszolunk. A hit útján járatlanok és a gyermekek számára talán csak annyi tűnik fel, hogy ez a Karácsony valami különleges dolog, ami rengeteg örömet és boldogságot hordoz és ad. Azt gondolom nem is olyan nagy baj ez, hiszen mi tudjuk, hogy a felszín alatt Jézus önmagát ajándékozó szeretete dolgozik. Ebből a szeretetből fakadnak a mi gesztusaink is. Mindig ott van a remény, hogy akik talán ebben a pillanatban a lényegét még nem értik, egyszer mégis éppen a sok-sok szeretet dózis segítségével rátalálnak a megtestesülés titkára, a Mennyei Atya végtelen szeretetére.

Tamás atya

„Tenni az Isten felé pár lépést...”

Ismét magunk mögött hagyunk egy évet, a 2009-es esztendő.

Az advent – Jézus Krisztus születésre való várakozás - és a közelgő év vége alkalom arra, hogy visszatekintsünk; mit tettünk, vagy éppen mi történt velünk és egyházközségünkkel az elmúlt évben.

Ha csak egy külső szemlélő szemével nézzük az eltelt időszakot, azt mondhatnánk, szinte semmi rendkívüli nem történt. De rögtön idekívánczik a közismert mondás: „jól csak a szívvel lát az ember, ami lényeges az a szemnek láthatatlan”. Ilyen, a kíváncsi vagy éppen közömbös szemek számára „láthatatlan” esemény valósult meg az elmúlt év során:

Elkezdünk LENNI a sok TENNI- való helyett. (Természetesen egyházközségünk áldozatos emberei és közösségei – mint például a karitászos testvérek – tették a dolgukat, végezték szolgálatukat, mint minden évben.)

Csak emlékeztetőül: plébániaközségünk megújulásának folyamatában azt tűztük ki célul, hogy egyéni és közösségi életünk, - lehetőség szerint – Krisztus jelenlétében LEGYEN, és ha ezt már kellőképpen „begyakoroltuk”, magunkévá tettük, akkor TEGYÜNK valamit Isten Országáért.

Nos, ebben az alapvetően fontos célkitűzésben, a

következők történtek egyházközségünk életében.

Tavasszal, 2 alkalommal összehívtuk a Nagymaroson élő, katolikus közösségek képviselőit, hogy legalább tudjunk egymásról, tudjuk, hogy VAGYUNK, és hogy Krisztus nevében vagyunk ifjúsági-, házaspár-, vagy éppen cserkész-közösségekben.

Már ekkor elhatároztuk, hogy ősszel, minden közösség valamennyi tagjának meghívásával egy teljes körű találkozót szervezünk a plébánián, ami – hála Istennek – meg is történt. Az egyes közösségek bemutatkozását hallgatva mindannyian örömmel és meglepetéssel fedezhettük fel: számszerűen és mélységében is milyen sokszínű egyházközségünk. 18 közösségben közel 200 testvérünk él és imádkozik a mi kis városunkban.

A háttérben – megint csak nem látványosan – rendszeres és komoly imádságos élet húzódik meg, amelyért ezúton is hála és köszönet testvéreinknek az értünk és minden nagymarosiért mondott imádságokért.

A csütörtöki szentórák és a hétfő esti szentségimádások szintén hozzájárultak ahhoz, hogy mélyebben megértsük és megéljük: csak Krisztus jelenlétében eltöltött meghitt percek és órák szolgálnak erőforrásul hétköznapijainkhoz.

Reméljük, hogy a következő esztendőben ennek a folyamatosan erősödő, „Krisztusban gyökerező” életnek lesznek már „gyümölcssei is”.

Ehhez kérjük a Jóisten áldását minden nagymarosi családra.

Egy szép vers soraival szeretném befejezni, amely akár lelkiismeret-vizsgálatul szolgálhat számunkra, így az év végén. Ennek az egyik talán legfontosabb kérdése az lehet:

„Tettünk-e (ebben az évben) az Isten felé pár lépést?”

Hadi Ferenc

Kárpáti Tibor: Gyöngyöt az Embernek

valami érzést	szent dal csengését
gyönyörűt, szépet	majd a szent csendet
valami hangot	káoszban fogant
valami képet	újjászült rendet
napfény ecsetje	játékot, harcot
napsugár húrja	s a végén békét
valami újat	tó mélyén alvó
valamit újra	tündérek képét
valami ősit	lelkek sebére
valami égit	hófehér tépést
valami hősit	tenni az Isten
valami régít	felé pár lépést
valami földit	átlépni közben
valami gyarlót	árkot, göröngyöt
fagyöngyöt vágó	és az Embernek
holdsugár-sarlót	szórni a gyöngyöt

egész belsejében az Atya kegyelmével, az Atya indíttatásából a jóra szabad döntést hozott, szabadon választotta a jót.

A második kérdés: Szűz Mária adhat-e nekünk kegyelmet? Egyértelműen nem. Ő csak közvetíti az Isten kegyelmét. Így van ez a többi szentekkel is, de Szűz Mária, Istenanyasága miatt „előnyben” van. Isten akaratát azonban ő sem változtathatja meg. Igaz vannak a bibliában ennek ellentmondó helyek is. Ábrahám alkudozik az Istennel Szodoma pusztulása előtt, Mózes többször kéri az Istent, hogy haragja ellenére kegyelmezzon népének, Jézus példabeszédet mond az igazságtalan bírót zaklató özvegyasszonyról vagy az álmatlan időben zörgető szomszédáról. Tehát a kérő imának van helye és értelme. egészében azt mondhatjuk, hogy ez a kérdéskör misztérium, titok. A mi feladatunk a szüntelen kérés és mindenképpen hozzá kötődő hálaadás.

A gondolkodó elme, ha a titkot nem is képes teljesen feloldani, megnyugodhat abban, hogy az ima nem valami varázserő, amivel Istent kényszeríthetjük, hanem bennünket a mi lelkünket teszi – Szűz Mária és a többi szentek közbenjárásával – nyitottabbá, készségesebbé Isten kegyelmének a befogadására. A Jézus nevében tett kérések megvalósulnak, az Ő ígérete szerint, ha jó kérések, nem önzésünk, kicsinyességünk nyilatkozik meg bennük, de még így sem mindig azonnal, hanem mikor szükségünk van rá. Tudjunk bízni és várni.

Minden olvasó és magam nevében is hálásan megköszönöm János atya gondolatait, válaszait.

lejegyezte: Hotoványi Jenő

“Legyen nekem a te ígéd szerint” (Lk. 1,38)

Vannak bibliai helyek, amiket gyakran olvasunk, hitigazságok, amiket igen sokszor hallunk és megvallunk, és mindezt természetesnek vesszük. Mégis akadhat hirtelen valami kétely, vagy megfogalmazódik bennünk valami régóta lappangó kérdés valamelyik hitigazsággal kapcsolatban. Most többek kérésére, kérdésére János atyát, mint a teológiai kérdések szakemberét, kérdeztem egy-két megszokott, de igen lényeges dologról.

Az első probléma az angyali üzenet egy mozzanata. Ha igaz Szűz Mária szeplőtelen fogantatása, márpedig ezt hisszük és valljuk, akkor miért lepődünk meg az Ő igenjén /” Íme, az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a Te ígéd szerint” Jn. 1,38/ , és miért ünnepeljük olyan kiemelten, hiszen ez a válasz, ez az igen az ő büntelen állapotából következett.

János atya válasza: Szent Gábor arkangyal nem parancsot hozott, hanem üzenetet. Mária teljes jóhiszeműséggel el is utasíthatta volna. De ő eltelve

A 950. Szent Gellért Püspök Cserkészcsapat 2009-es éve

Lassan megint eltelik egy év, és ha egy szóban összegezni kellene a velünk történeteket, meglehetősen élmény dús esztendőként foglalhatnám össze.

A nyáron immáron hatodik alkalommal szerveztük meg a Cserkész-hittanos táborot, melyet a cserkész vezetőség, az ifjúsági hittanosokkal és Horváth Dáviddal, mint hitoktatóval karöltve közösen szerveztünk. Az elmúlt évekhez képest új

helyen táboroztunk, így a rutinos táborba járók mellett a szervezőknek is újdonság volt a megváltozott környezet. A táborban közel 50 általános iskolai hittanos fiatal és 22 szervező vett részt. Ez volt az eddigi legnagyobb létszámú ilyen tábor. Ez idei keretmese, mely fontos eleme egy cserkésztábornak, Árpád vezér és kora volt. A hittanosok 5, a cserkészek pedig 7 napot töltöttek el a táborban. A megszokott és új programok mindenkiben felejthetetlen élményt hagytak. Volt számháború, méta, kézműves nap, NEM- típusú játék, ami egy nyomozós játék, honfoglaló és activity. Esti programként meseerdő, bátorságpróba és tábortüzek. A cserkész részben ezek mellett, voltak csapatépítő játékok, hiszen fontos a közösségi szellem erősítése, és újdonságként egy a 2008-as kerületi nagytáborból hozott vizes program szolgált, a SZIVACS. Két tábori szentmise volt az 5 nap alatt. Az elsőt Fejérdy Áron atya, a másodikat pedig Lengyel Zsolt atya mutatta be. Köszönjük nekik az építő prédikációkat. A tábor végén 5 fiatal cserkészjelölt tett cserkész fogadalmat és vált tagjává a cserkész nagy családjának. Nagyon sok támogatást kaptunk a szervezésben és ezt szinte nem is tudjuk elégszer megköszönni.

A nyár végén, megkezdődött a 2009-2010-es cserkészev, aminek kezdeként megtartotta a körzet a szokásos vezetőségi megbeszélését. Nagymarost három vezető képviselte. Több program megszervezését is elvállaltuk, köztük újakat is. Első alkalommal (kísérleti jelleggel) lesz például körzeti Métabajnokság, ahol lehetőségünk nyílik bizonyítani

és reméljük, hogy sikerül majd állandó programként becsempészni a körzeti programok sorába.

Az év kezdés fontos momentumaként

könnyvelhető el, hogy ismét két őrssel gyarapodott a csapat. Egy lány és egy fiú őrssel. A lányok a Tulipán őrs nevet választották, míg a fiúk a Vadászsólyom őrs névre hallgatnak majd a jövőben. Így immáron 9 őrs működik aktívan Nagymaroson. Ezen két őrs mellett több idősebb fiatal is tagja lett a csapatnak, természetesen a saját korosztályuknak megfelelő őrs tagjaként. Isten hozott minden újoncot. Remélem sikerül majd ugyanolyan maradandó élményeket adni nekik, nektek, amiket a már fogadalmat tett testvérek megélték.

Az idő előre haladtával jöttek a körzeti és kerületi versenyek, ahol a csapat 2 sportágban, 3 csapatot indított. Két csapat indult a Kismaroson rendezett körzeti Focikupán. Itt a Napraforgó őrs, a lányok csoportjában, az ezüstérmet, a Vadászgörény őrs, pedig a fiú cserkész korosztályban, szintén az ezüstérmet nyerte el. A vezetőségi tagokból és vándorokból álló harmadik csapat a Gödöllőn rendezett Kalazanci Kosártornán hódította el a bronzérmet. Gratulálunk mindenkinek és büszkék vagyunk az eredményekre. Remélem a jövőben is sikerül így teljesíteni.

A csapat talán legnagyobb és legfontosabb eseménye Krisztus Király ünnepe volt, mikor is egy fontos évforduló ünnepelt csapatunk. A plébániaudvarban, a nagymarosi cserkészcsapat megalakításának 80. évfordulója alkalmával egy mesterien megfaragott kopjafát lepleztünk le, mellyel tisztelni szeretnénk a múltnak, utat mutatni a jelennek és örökséget hagyni a jövőnek. De erről Horváth Antal fog írni ezen lap egy másik cikkében.

A jövőben még sok érdekes, élményben gazdag program vár ránk. December 14-én, szombaton például Verőcén kerül megrendezésre a körzeti Kézműves nap. Tehát várnak még ránk kihívások és megvalósítandó tervek.

Zárszóként csak annyit, hogy köszönjük a segítséget és a támogatást és az építő kritikákat, hiszen azok is az épülésünkre válnak.

A csapat nevében pedig mindenkinek kívánok:
Áldott Boldog Karácsonyt és
Sikerekben Gazdag Újesztendőt!

*Maurer Mihály Tamás
Segédtitisz, csapatparancsnok*

Bontakozz ki!

(Böjte Csaba atya 2009. november 20-án kelt levele)

Kedves Gyermek, Barátaim!

A székelytől kérdezik: tud-e zongorázni.... igen, - jön a szerény válasz - de még nem próbáltam....

Te próbáltad ki magadat ilyen - olyan alkotásban? Hátha egy csoda van a kezvedben, a szívedben, az

agyadban? Képzeld el mekkora pofára esés lesz a túlvilágon, ha kiderül, hogy neked ilyen - olyan nagy talentumod volt, de te soha nem próbáltad ki magadat kíváncsian? Hiszem, hogy bennetek sokkal több érték van, mind amennyi a felszínre jön.. A sima tó felszíne alatt értékes,

finom halak úszkálnak, még ha nem is látod... Mered a magad kis horgát bele lógatni a tükörsima tó vizébe?

Jönnek a hosszú téli esték! Talán már ritkábban lehet kint lenni. Üljetek neki írni verset, regényt, zeneművet... Rajzolj, fessél, csak úgy magadnak, kíváncsiságból, vajon képes vagy visszaadni egy-egy formát, alakot néhány vonással? Néhány szóval, verssorral lehet, hogy meg tudod fogalmazni azt, mit mások órák beszédekkel sem. Próbálj meg elsütöni egy-egy kedves viccet, poént, lássuk be jön-e a taps? Mint előadó művész, kezdheted egy jó nyuszikás viccel, nem biztos, hogy az „Ember Tragédiája” kell, hogy legyen első próbálkozásod... És ott vannak a különféle sportok... Vajon te mennyit szaladsz ezer méteren? És milyen távolra tudsz elrugaszkodni a földtől?

Légy kíváncsi magadra. Te egy hihetetlenül értékes emberke vagy, benned hatalmas kincsek vannak, nyomogasd a gombjaidat! Csodálkozzál rá: „jé én ezt is tudom, ehhez is értek, azt is megtudom tanulni”. Persze tudnod kell, hogy sok-sok vázlat után születik meg a remekmű! Kudarok érnek? Ne

add fel! Egy életed van, egyetlen nagy dobás! Nem érdemes kishitűen, félszegegy helyben topogni, vagy duzzogva félreülni és önmagad megvalósítását feladni. Meg kell tanulnod kacagni saját kudarcaidon, és akaratosan, konokul ha kell mindent előről kezdeni... A kényelmes zsákutcában való sorvadozás sem lehet számodra alternatíva.

Most minden, mindenki azt akarja, hogy te figyeljél rá. Hogy vele foglalkozzál. Hogy, mint tucat ember, az ő énekét hallgasd, az ő alkotásait bámuld.... Az ő gönceit vásárolj meg. Természetesen csodálkozzál rá minden értékre és szépségre .. de én azt szeretném, hogy figyeljél önmagadra, és fedezd fel azt a virágot, gyümölcsöt, melyet mint kis magba, beléd rejtett el a teremtő Istenünk...

Szeretettel,

Csaba testvér

Erzsébet bál 2009

Az egyházközségi karitás szervezésében, az idei év novemberében, ismét megrendezésre került a hagyományos Erzsébet bál. A bál teljes bevételét a Dévai Szent Ferenc Alapítványt részére továbbítjuk. Köszönjük mindenkinek, aki adományával, részvételével, munkájával támogatta rendezvényünket melynek eredményeként 370.000,- Ft-ot tudunk továbbítani a dévai árvaház javára. Szeretnénk az összegyűlt pénzt és a gyermekek által felajánlott játékokat még karácsony előtt átadni. Isten fizesse meg.

Zoltai Zsolt

Kopjafával emlékezünk!

2009. november 22-én Krisztus király ünnepén, a 10-es szentmisén együtt imádkoztunk az élő és már meghalt cserkésztestvéreikért. A plébánia udvaron emlékezni jöttünk össze azokra a nagyokra, akik letették a cserkészmozgalom alapjait mind a világban, mind Nagymaroson. Ők már nincsenek közöttünk, de az ő emlékükre emeltünk kopjafát. Nagymaroson 80 évvel ezelőtt alakult meg a cserkészcsapat, mely Szent Gellért nevét vette föl. A szent püspök Imre herceget nevelte és tanította. Az ő példájára szerették

volna a régiiek a szépre, a jóra és az Istenszeretetre nevelni a fiatalokat, akiket a szülők és Isten rájuk bízott. Majd jött egy rendszer, mely ezeket az elveket nem tartotta értéknek és próbálta eltiporni mind Istent, mind a mozgalmat. A cserkészetet 1949-ben betiltották, nem működhetett tovább. A rendszer azonban megbukott, nem sikerült eltipornia az Istent. A bukás után 11 évvel sikerült itt nagymaroson néhány fiataalt arra buzdítani, hogy

próbáljanak az öregek nyomdokaiba lépni. Ezért köszönettel tartozunk Péntek Attilának, aki idejét nem sajnálva foglalkozott velünk és elindított egy úton, amin még most is járunk.

Kopjafánkat Niegreis László fafaragómester készítette. Édesapja, János bácsi is cserkész volt „Jó munkáért- Életmentésért” kitüntetését, melyet ő kapott, nekünk adományozta. Sajnos, ő már nem lehetett közöttünk az ünneplésen. Az emlékfát Péntek Attila leplezte le és Zimonyi János atya áldotta meg.

Kopjafánkon a cserkészcsapat meghatározó elveinek szimbólumai vannak megfaragva. Legfelül a Cserkészliliom, mint a szövetség jelképe. Alatta a magyar címer, mely jelenti hazaszeretetünket, ugyanitt az apostoli kettős kereszt, mely a valláshoz való ragaszkodásunkat mutatja. Majd nagymaros leegyszerűsített címere, mely városunk iránti elkötelezettségünket örökíti meg.

Szeretnénk minden évben Szent Gellért napján megkoszorúzni az emlékezés fáját. Erre az ünnepségre mindenkit szeretettel várunk!

ifj. Horváth Antal

*Szerkesztette: Maurer János
Tördelte: Turcsik István*

Cédrus Egyesület - Kerékpáros szakosztály

Idén márciusban 10. születésnapját ünnepelte a szakosztály, és a szimpatizánsok népes csapata, így közel 50-en ültünk nyeregbe a jubileumi túrán. Nem csak a tíz évvel ezelőtti útvonal végigjárásával emlékeztünk meg az elmúlt időkről, hanem a túra után, sütemények társaságában végignéztük az évtized alatt készített fényképek javát is.

Ezek után a szokásos menettrend szerint haladtak a túrák: októberig minden hónapban tettünk egy kört, illetve augusztusban a Bakonyban töltöttünk pár napot. Itt felkerestük a helyet, ahol Szent Gellért remetéskedett, míg István király érte nem küldetett, hogy legyen Imre herceg nevelője. Ezen kívül szerepelt programunkban a Kőrös-hegy, a Cseszneki vár és a pápai strand is. Közben számos technikai problémával kellett megküzdenünk, az időjárás sem volt mindig kegyes hozzánk, és bizony néha csak egymást támogatva sikerült feljutnunk a hegycsúcsokra.

Ez az év sem hozott újdonságot: ismét bebizonyosodott, hogy egymást támogatva minden

nehézségen úrrá tudunk lenni, és később nem a nagy küzdelmekre emlékszünk, hanem arra, hogy milyen jó volt együtt.

Jövő évi terveink hasonlóak, csak éppen több, hosszabb és jobb túrát teszünk. Minden érdeklődőt sok szeretettel várunk!

Bergmann Péter

Fekete István : Rorate

Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak, és még nem tudják: sírásra vagy nevetésre nyílnak-e, vagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak. Enyhe az idő, a szél csak a kerítések mellett lézeng, ámbár elég hűvösen. Az ablakok néhol nézik már a hajnalt, néhol nem, és a csizmák nem kopognak a gyalogjárón, inkább csak cuppognak. Néhol egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak, néhol kis lámpások imbolyognak, és mutatják, hova kell lépni, ámbár hiszen sár van mindenütt. Az ég még sötét, s a nappal ágyát csak hinni

lehet a keleti égen, s ez elég. Egyébként nem gondol rá senki, mert a búzák kikelték már, a krumpoli a veremben, s a jószág betelelt. Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs, a tegnap gondja, mintha aludna, a mai még nem ébredt fel, s a falu csak tiszta önmagát viszi hajnali misére. A külső mozgás befolyik a templomba, és megnyugszik. Suttog még egy kicsit, vár, s amikor már a gyertyák lángja is megnyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy: „Harmatozzatok, égi Magasok...” Mise végére egészen bemelegedett a templom; majdnem otthonos lett, legalábbis így érezte ezt Baka Máté az alszgeből, de így érezte Hosszú Illés is – ugyanonnan –; bár, ha tudták volna, hogy most egy véleményen vannak, hát inkább nem érezték volna. Nagy harag volt ugyanis a két öreg között, kitartó, régi harag, aminek már formája sem volt, nem is emlékeztek, hogy ló volt-e az oka vagy asszony, mindenesetre ragaszkodtak hozzá, mint beteg szilva a fához.

És most bóbiskolva várják, hogy kiürüljön a templom. Az ajtóban még mozgás van, hát csak ülnek, sőt Illés a lábát is kinyújtja, mert úgy kényelmesebb. Illés nem szereti a tolongást, de amúgy is ráér. Fél szemmel odasandít Mátéra, hogy mozdul-e már, de Máté nem mozdul... Amilyen kutya konok ember volt világéletében – gondolja Illés –, azt akarja, hogy én menjek előbb, de abból nem eszel, pedig már a gyertyákat is eloltogatta a dékány, azaz a harangozó, szóval a sekrestyés. Azután: csend. Illés gondol erre, gondol arra, állát belesüllyeszti a meleg nyakravalóba, és szeme szép lassan lecsukódik. – Nem! – ijedt meg. – Ezt igazán nem szabad – és Mátéra néz, aki – úgy látszik – elaludt. – Ez hát el, a híres – mosolyodik el –, pedig három hónappal fiatalabb. Nem nagy idő, az igaz, de mégiscsak fiatalabb. Aztán milyen sárga a füle... akár a halotté... – Jóságos Isten, csak nem lett vele valami?!... Harag ide, harag oda – a rothadt szilva is lepottyanik egyszer a fáról – csendesen odamegy, és kicsit borzongva megérinti Máté vállát: – Hallod-e, Máté? Máté felhorkan: – No! – és néz Illésre, mint a csodára. – Te vagy az, Illés? – Én hát, mondom megnézlek, mert olyanformán ültél... És nézi egymást a két öreg. A templomban meleg csend, a kőszentek mosolyognak. – Kicsit megszedültem – hazudja Máté, de áhítattal, mert tele van a szíve, és szereti most Illést így közel látni –, már elmúlt. – Na, hál Istennek, hát akkor menjünk. És egymás mellett kicsoszognak a templomból. – Mi volt ez, Szentatyám? – néz fel az egyik kis pufók angyal Szent Péterre, amikor az ajtó becsukódott. – Olyan meleg lett a szívem egyszerre. – Két ember kibékült – mondja a főszent, és melegen sóhajt. – Csoda! – suttog a kis angyal. – Hát bizony a mai világban... – És most mit csinálnak? – Nézz utánuk, fiam. A két öreg már Illés háza elé ért. Az utca üres, a kémények lágy selymet füstölnek a reggelnek, s a kertekben puhán békét álmodnak a fák. – Gyere be, Máté, régen voltál nálunk – mondja Illés –, lángost sütött a lányom... A kis angyal kérdően néz a főszentre: – Mi az a „lángos”, Szentatyám? A toronyban ekkor ütött hetet az óra, s ettől a földi hangtól megmerevedtek újra a szobrok, de a mosolygás mintha ott maradt volna az arcukon.

Angyali misék Nagymaroson

Fekete István, egy rorátés hajnalról készült írása, lehetne akár nagymarosi történet is. Hiszen közel negyven év után, ismét együtt élhetjük át a hajnali misék szépségét. Szüleink és nagyszüleink nem kis nosztalgiával emlékeznek vissza az adventi reggelekre, ahol kicsik és nagyok gyertyafény mellett ünnepelték a Karácsony előtti szentmiséket. A rorate elnevezést az ünnepkör egyik - ószövetségi szentírási szövegen alapuló - énekének kezdő soráról kapta, melyet adventben énekeltek: „Rorate caeli de super. Harmatozzatok eget onnan felülről.” Régebben angyali misének is hívták. Az elnevezés arra utalt, hogy Szűz Mária tiszteletére mondott hajnali miséket, mindig az Úrangyala elimádkozásával fejezték be.

Különös, de nagyon szép része ez az adventi várakozásnak. Hideg, ködös, decemberi reggelek, kihalt utcák, angyali misére siető emberek. A templomban szolid fények, visszafogott orgonaszó, régen elfeledett adventi énekek szólnak. A hajnali sötétben várjuk a megváltó születését, ahogy tették ezt a betlehemi pásztorok. Kicsit álmosan, néha ásítózva, de szívünkben a remény melegével. Szombat reggelenként szerény agapé, ahol meleg kakaó és kalács társaságában, boldogan beszélgetnek a hívek. Milyen jó is így együtt átélni a várakozás örömét. Ahogy Fekete István írta, ilyenkor még a kemény szívek is meglágyulnak. Ajándék volt ez a négy hét mindnyájunk számára. Köszönjük neked Urunk!

Maurer János

Felejthetetlen négy nap Diósjenőn

Nagy fába vágtuk fejszénket, amikor nyári tábor szervezésébe fogtunk tavasszal. Régi vágyunk volt, hogy a kisiskolás korosztály részére legyen egy mesés, játékos hittantábor, ami az egész tanév megkoronázása. Kisebb nagyobb zökkenők után meglettük a megfelelő helyszínt és időpontot is már csak a tábor kerettörténetét és pontos programját kellett kidolgozni. Diósjenőn találtunk egy minket váró plébániát, így az erdő közelsége miatt adódott, hogy vadászkastéllá alakítsuk képzeletben a plébániát, mi pedig Mátyás király apródjává váltunk. Királyunk érkezését várva, minden nap kimerítő feladatokban, kiképzésben volt részünk, aminek gyümölcsét igazságos uralkodónk minden este megszemlélte a tábortűz mellett. Kézműveskedtünk, kirándultunk, akadályversenyeztünk sőt éjszaka is bemelegedtünk az erdőbe mesefigurákat keresve. Zsolt atya is meglátogatott minket, közös misénk szorosán az oltár körül, nagyon nagy élmény volt mindnyájunknak. Kiváló szakácsnénk volt Hadi Kinga személyében, és meg kell említeni áldozatos segítőinket Csernői Ildikó Csesze és Döbrössy Gergő Geri személyében. „Nagyon tartalmas volt az együtt töltött 4 nap, reméljük lesz folytatása is!

Hollik Erzsébet és Edöcsény Zita

A számok tükrében

2009-ben 54 gyermek lett megkeresztelve 21 fiú és 33 lány.

A szülők között 29 pár él egyházi házasságban.

Polgárilag esküdött 9 pár. Élettársi kapcsolatban 16 pár. Házasságkötések száma 12

Pünkösdhétfőn 27 gyermek járult első szentáldozáshoz. (16 fiú és 11 lány)

56 testvérünket kísértük el utolsó útján a temetőben. (22 férfi és 34 nő)

